

БАКУНОВІЧ Анастасія,
вучаніца 8 класа
ДУА «Сярэдняя школа № 16
г. Мазыра».
Тэма: «*Настаўнік, перад і мем
тваім...*»

Калі агеньчык дабрыні ў вачах дзіцяці
Ты змог сваёй любоўю запаліць,
То ведай: не дарма на гэтым свеце
Табе, Настаўнік, давалося жыць...

Працытаваныя паэтычныя радкі мне ўзгадваюцца, калі я бачу свайго настаўніка беларускай мовы і літаратуры Есіса Яўгена Валер'евіча, якому мы часта задаём пытанні: «Чаму Вы сталі настаўнікам беларускай мовы і літаратуры?», «Ці лёгка быць настаўнікам у наш час?» Адназначна на гэтыя пытанні наш Яўген Валер'евіч адказаць не можа.

Настаўнік... Такое знаёмае, роднае і да болю блізкае слова для кожнага чалавека з маленства. Аднак для Яўгена Валер'евіча – гэта не толькі прафесія, а яшчэ і асаблівае місія, адмысловы склад душы і розуму, гэта адказнасць і самааддача, цяпленне і імклівае набыццё ведаў, майстэрства і творчы патэнцыял.

Яўген Валер'евіч – настаўнік беларускай мовы і літаратуры, і для яго найвышэйшым шчасцем з'яўляецца магчымасць перадаваць веды іншым. Настаўнік увесь час жыве ў свеце дзяцінства і юнацтва, які патрабуе ад яго руху ў нешта новае, незвычайнае.

Скончыўшы філалагічны факультэт і магістратуру Мазырскага педагагічнага ўніверсітэта імя Івана Шамякіна, ён з радасцю прыйшоў працаваць у школу – вельмі хацелася хутчэй адчуць сябе ў новай ролі. Яўген Валер'евіч для нас стаў і псіхалагам, і выхавальнікам, і «бацькам», бо дзіця, якое прыйшло да яго на ўрок, – гэта Асоба з сэрцам, розумам і душой.

Як знайсці неабходныя словы? Як разгледзець тых задаткі, якія пазней ператвараюцца ў сапраўдны талент? Як не

пакрыўдзіць? Адказы на гэтыя пытанні знайшліся ў яго штодзённай карпатлівай настаўніцкай працы.

Вучні заўсёды патрабавальныя да настаўніка, мы прыкмячаем усё: настрой, позірк, усмешку, знешні выгляд Яўгена Валер'евіча, таму заўсёды ён сабраны, уважлівы. Перш чым вучыць і выхоўваць, трэба прыхіліць нас, вучняў, да сябе, стаць сябрам, дарадцам. У той жа час ён павінен быць строгім і патрабавальным.

Як цяжка сёння навучыць дзяцей чытаць, пісаць, гаварыць па-беларуску! Яшчэ цяжэй навучыць любіць, сябраваць, паважаць. Праца Яўгена Валер'евіча – гэта не толькі ўрок у 45 хвілін, гэта кожнае слова, кожны жэст, кожны рух. Усё пералічвае з'яўляецца прыкладам для вучнёўскіх адкрытых сэрцаў.

Безумоўна, у настаўніцкай прафесіі шмат цяжкасцей, але толькі ў школе наш настаўнік атрымлівае задавальненне і бачыць вынікі сваёй працы, рэалізоўвае свой творчы патэнцыял, мае каласальны зарад энергіі для няспыннага руху наперад.

Яўген Валер'евіч атрымлівае задавальненне ад сваёй працы, яму прыемна бачыць, як на ўроках беларускай мовы і літаратуры «кіпіць жывая справа», якая захоплівае вучняў цалкам. Мы ўсведамляем, што нездарма трацяцца нашы сілы, што ён, настаўнік, не лішні, а патрэбны і неабходны чалавек. І як вынік такой працы стала ўнясенне імя Яўгена Валер'евіча ў кнігу рэкордаў абласнога педагагічнага алімпі ў намінацыі «Прызванне».

Яўген Валер'евіч любіць сваю прафесію за таямніцу, якую яна ў сабе хавае, за мудрасць, якой яна надзяляе майго настаўніка з кожным годам, за тое, што прымушае не стаяць на месцы, а мэтанакіравана і імкліва рухацца наперад. Яму пашанцавала: ён працуе ў новай сучаснай школе. Гэта яшчэ больш натхняе яго на ўласны прафесійны рост, атрыманне высокіх вынікаў у сваёй дзейнасці.

Яўген Валер'евіч заўсёды помніць словы:

У працы не маеш права

На распач, на слабасць, на стому.

Ваша пачэсная справа —

Жыццё адкрываць другому.